

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (peto vijeće)

21. veljače 2018.*

„Žalba – Tužba za poništenje – Članak 263. šesti stavak UFEU-a – Dopusštenost – Rok za tužbu – Računanje – Bivši član Europskog parlamenta – Odluka o povratu naknade za parlamentarnu pomoć – Provedbene mjere za Statut zastupnika u Parlamentu – Članak 72. – Žalbeni postupak u Parlamentu – Dostava odluke koja ima negativan učinak – Preporučena poštanska pošiljka koju primatelj nije preuzeo”

U predmetu C-326/16 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 9. lipnja 2016.,

LL, kojeg zastupa J. Petrulionis, *advokatas*,

žalitelj,

a druga stranka postupka je:

Europski parlament, koji zastupaju G. Corstens i S. Toliušis, u svojstvu agenata,

tuženik u prvom stupnju,

SUD (peto vijeće),

u sastavu: J. L. da Cruz Vilaça, predsjednik vijeća, E. Levits, A. Borg Barthet, M. Berger (izvjestiteljica) i F. Biltgen, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: M. Aleksejev, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 17. svibnja 2017.,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 26. srpnja 2017.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Svojom žalbom žalitelj LL, bivši zastupnik u Europskom parlamentu, zahtijeva ukidanje rješenja Općeg suda Europske unije od 19. travnja 2016., LL/Parlament (T-615/15, neobjavljeno, u daljnjem tekstu: pobijano rješenje, EU:T:2016:432), kojim je taj sud zbog nepravodobnosti odbacio njegovu tužbu kao

* Jezik postupka: litavski

očito nedopuštenu, a kojom je, među ostalim, zahtijevao poništenje odluke Parlamenta od 17. travnja 2014. o povratu naknade za parlamentarnu pomoć isplaćene žalitelju tijekom njegova zastupničkog mandata (u daljnjem tekstu: sporna odluka).

Pravni okvir

- 2 Odlukom Predsjedništva Europskog parlamenta od 19. svibnja i 9. srpnja 2008. o provedbenim mjerama za Statut članova Europskog parlamenta (SL 2009., C 159, str. 1.), u verziji koja je bila na snazi nakon 21. listopada 2010. (SL 2010., C 283, str. 9.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 18., str. 68.) (u daljnjem tekstu: Provedbene mjere za Statut), u članku 68. stavku 1., pod naslovom „Povrat neopravdano isplaćenog iznosa”, propisuje se:

„Svaki se neopravdano isplaćen iznos u skladu s ovim provedbenim mjerama vraća. Glavni tajnik daje upute za povrat tih iznosa od predmetnog člana.” [neslužbeni prijevod]

- 3 Člankom 72. Provedbenih mjera za Statut, naslovljenim „Žalba”, određuje se:

„1. Član koji smatra da je nadležno tijelo nepravilno primijenilo provedbene mjere može pisanim putem uputiti žalbu glavnom tajniku.

U odluci glavnog tajnika o žalbi navode se razlozi na kojima se odluka temelji.

2. Član koji se ne slaže s odlukom glavnog tajnika može, u roku od dva mjeseca nakon obavijesti o odluci glavnog tajnika, zahtijevati da se to pitanje uputi kvestorima, koji donose odluku nakon savjetovanja s glavnim tajnikom.

3. Ako se stranka u žalbenom postupku ne složi s odlukom kvestora, on ili ona mogu u roku od dva mjeseca po objavi te odluke [od obavijesti o toj odluci] zatražiti da se taj predmet uputi Predsjedništvu, koje donosi konačnu odluku.

4. Ovaj članak primjenjuje se također na pravnog sljednika člana, kao i na bivše članove i njihove pravne sljednike.”

Okolnosti spora i sporna odluka

- 4 Žalitelj je obavljao dužnost zastupnika u Europskom parlamentu od 1. svibnja do 19. srpnja 2004.
- 5 Nakon istrage Europskog ureda za borbu protiv prijevara (OLAF) u kojoj je utvrđeno da je žalitelju bila neosnovano isplaćena naknada za parlamentarnu pomoć u iznosu od 37 728 eura, glavni tajnik Parlamenta 17. travnja 2014. donio je spornu odluku o povratu tog iznosa. Ta je odluka žalitelju dostavljena 22. svibnja 2014., zajedno s obavijesti o terećenju od 5. svibnja 2014. u kojoj su se navodila detaljna pravila o povratu.
- 6 Budući da se nije slagao sa spornom odlukom, žalitelj se, u skladu s člankom 72. stavkom 2. Provedbenih mjera za Statut, obratio kvestorima.
- 7 Žalitelj je o odbijanju žalbe obaviješten dopisom kvestora od 3. prosinca 2014. (u daljnjem tekstu: odluka kvestora), za koji je, kako tvrdi, saznao dan kasnije.
- 8 Žalitelj je 2. veljače 2015. protiv odluke kvestora i sporne odluke podnio žalbu Predsjedništvu Parlamenta, u skladu s člankom 72. stavkom 3. Provedbenih mjera za Statut.

- 9 Predsjedništvo Parlamenta odbilo je žaliteljevu žalbu odlukom od 26. lipnja 2015. (u daljnjem tekstu: odluka Predsjedništva).
- 10 Parlament navodi da je ta odluka 30. lipnja 2015. poslana preporučenim pismom na adresu koju je žalitelj naveo u svojoj žalbi Predsjedništvu. Nakon isteka razdoblja čuvanja od petnaest dana, belgijska je pošta to pismo vratila a da ga žalitelj nije bio preuzeo.
- 11 Žalitelj je 10. rujna 2015. primio poruku e-pošte službenika Parlamenta kojoj je, među ostalim, bila priložena odluka Predsjedništva.

Postupak pred Općim sudom i pobijano rješenje

- 12 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 4. studenoga 2015. žalitelj je pokrenuo postupak za poništenje sporne odluke kao i obavijesti o terećenju od 5. svibnja 2014. zahtijevajući ujedno da se Parlamentu naloži snošenje troškova.
- 13 U prilog svojoj tužbi žalitelj je u biti istaknuo dva tužbena razloga, koja su se temeljila, kao prvo, na nezakonitosti i neosnovanosti sporne odluke, odluke kvestora, odluke Predsjedništva i obavijesti o terećenju te, kao drugo, na povredi roka zastare i načelâ razumnog roka, pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja prilikom donošenja sporne odluke i obavijesti o terećenju.
- 14 U pobijanom rješenju Opći sud napomenuo je da se, u skladu s člankom 263. šestim stavkom UFEU-a, tužba za poništenje mora podnijeti u roku od dva mjeseca, ovisno o slučaju, od objavljivanja pobijanog akta, od obavješćivanja tužitelja o njemu ili, ako takva objava ili obavijest izostane, od dana kada je tužitelj saznao za akt. Nakon što je naglasio prisilnopravni značaj tog roka za tužbu, u točkama 7. i 8. pobijanog rješenja utvrdio je da su pobijani akti doneseni 17. travnja i 5. svibnja 2014. te da su žalitelju dostavljeni 22. svibnja 2014., dok je tužba podnesena više od 17 mjeseci kasnije a da žalitelj nije istaknuo postojanje nepredvidljivih okolnosti ili više sile. Slijedom toga, Opći je sud zbog nepravodobnosti odbacio tužbu kao očito nedopuštenu.

Zahtjevi stranaka

- 15 Žalitelj u žalbi od Suda zahtijeva da:
- ukine pobijano rješenje i
 - vrati predmet Općem sudu na ponovno odlučivanje.
- 16 Parlament od Suda zahtijeva da:
- odbije žalbu kao očito neosnovanu i
 - naloži žalitelju snošenje troškova žalbenog postupka.

O žalbi

- 17 U prilog svojoj žalbi žalitelj iznosi četiri žalbena razloga. Prvim žalbenim razlogom tvrdi da Opći sud nije dovoljno ispitao spis i da je počinio pogrešku koja se tiče prava u pogledu primjene članka 263. šestog stavka UFEU-a i članka 72. Provedbenih mjera za Statut. Drugim žalbenim razlogom tvrdi da je Opći sud povrijedio članak 126. svojeg Poslovnika. Treći žalbeni razlog temelji na tvrdnji da Opći sud

nije poštovao članak 47. prvi i drugi stavak Povelje Europske unije o temeljnim pravima. Na kraju, četvrtim žalbenim razlogom žalitelj prigovara da je Opći sud, protivno članku 133. i članku 134. stavku 1. Poslovnika Općeg suda, odlučio da tužitelj snosi vlastite troškove.

Prvi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

- 18 Prvi žalbeni razlog podijeljen je u dva dijela.
- 19 Prvim dijelom prvog žalbenog razloga, žalitelj u biti prigovara Općem sudu da nije iscrpno ispitao sve dokaze podnesene u prilog tužbi, s obzirom na to da je propustio uzeti u obzir činjenicu da je podnositelj zahtjeva pokrenuo žalbeni postupak iz članka 72. Provedbenih mjera za Statut.
- 20 Drugim dijelom prvog žalbenog razloga žalitelj prigovara da je Opći sud povrijedio odredbe članka 263. šestog stavka UFEU-a kao i članka 72. Provedbenih mjera za Statut, s obzirom na to da iz pobijanog rješenja implicitno proizlazi da žalbeni postupak iz tog članka 72. ne utječe na izračun roka za tužbu predviđen navedenim člankom 263., bez obzira na to što taj postupak, kako to tvrdi tužitelj, ima značaj obveznog predsudskog postupka.
- 21 Parlament ističe, među ostalim, da je predmetni postupak neobvezne naravi, za razliku od žalbenog postupka predviđenog člancima 90. i 91. Pravilnika o osoblju za dužnosnike Europske unije. Osim toga, Parlament tvrdi da tužitelj, nakon što je odabrao postupak u skladu s člankom 72. Provedbenih mjera za Statut, više ne može pokrenuti sudski postupak protiv sporne odluke, nego mora pričekati ishod žalbenog postupka i, ovisno o slučaju, pobijati odluku Predsjedništva.
- 22 Glede računanja roka za podnošenje tužbe, Parlament ističe da žalitelj ni pred Općim sudom ni u svojoj žalbi ne zahtijeva poništenje odluke Predsjedništva, nego sporne odluke i obavijesti o terećenju. Na temelju toga zaključuje da je Opći sud bio dužan odbaciti tužbu kao nepravodobnu, s obzirom na to da je rok za podnošenje tužbe u smislu članka 263. šestog stavka UFEU-a, koji se računa od dana dostave sporne odluke i obavijesti o terećenju, bio prekoračen za više od 17 mjeseci.

Ocjena Suda

- 23 Drugi dio prvog žalbenog razloga, koji valja ispitati na prvom mjestu, temelji se na pogrešci koja se tiče prava u pogledu primjene članka 263. šestog stavka UFEU-a i članka 72. Provedbenih mjera za Statut, s obzirom na to da pobijano rješenje podrazumijeva to da postupak iz članka 72. ne utječe na izračun roka za podnošenje tužbe u skladu s prvom odredbom.
- 24 Što se tiče žalbenog postupka iz članka 72. Provedbenih mjera za Statut, odmah valja utvrditi kako iz samog njegova teksta proizlazi da je ondje predviđeni postupak neobvezan.
- 25 U tom pogledu valja podsjetiti da je cilj obveznog ili neobveznog upravnog postupka pravne zaštite omogućiti i dati prednost mirnom rješenju spora nastalog između zainteresirane osobe i uprave (vidjeti analogijom presude od 23. siječnja 1986., Rasmussen/Komisija, 173/84, EU:C:1986:29, t. 12. i od 7. svibnja 1986., Rihoux i dr./Komisija, 52/85, EU:C:1986:199, t. 12. i navedenu sudsku praksu) kako bi se izbjegao sudski spor, kao što je to nezavisni odvjetnik istaknuo u točkama 35. i 36. svojeg mišljenja.
- 26 Iz toga proizlazi, među ostalim, da neobveznost ili obveznost upravnog postupka pravne zaštite ne utječe na činjenicu da je prethodni upravni postupak u biti predsudski postupak. Naime, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 42. svojeg mišljenja, u pogledu Parlamentova argumenta da ne postoji rok u kojem uprava Parlamenta mora odgovoriti, dok takav rok postoji u slučaju žalbe prema

Pravilniku o osoblju za dužnosnike Europske unije, dovoljno je istaknuti da potonji pruža jamstvo koje je u slučaju obvezne žalbe u upravnom postupku potrebno kako bi se izbjegla kašnjenja ili čak nemogućnost da zainteresirana osoba pokrene sudski postupak zbog neaktivnosti administracije. Nasuprot tomu, nepostojanje takvog roka u okviru neobveznog upravnog postupka ne može ograničiti pristup sudu, s obzirom na to da dotična osoba može u svakom trenutku odustati od vođenja prethodnog upravnog postupka i pokrenuti sudski postupak.

- 27 U tom pogledu važno je naglasiti da bi se žalbenom postupku oduzeo koristan učinak kada bi zastupnik u Europskom parlamentu, nakon što je odabrao tu mogućnost radi mirnog rješavanja spora, prije okončanja tog upravnog postupka morao pokrenuti sudski postupak kako ne bi propustio rok za podnošenje tužbe protiv sporne odluke.
- 28 Zato je Opći sud, utvrdivši da je tužba nepravodobna bez uzimanja u obzir žalbenog postupka koji je pokrenuo žalitelj, počinio pogrešku koja se tiče prava.
- 29 Slijedom toga i bez potrebe da se odluči o prvom dijelu tog žalbenog razloga ili o drugim žalbenim razlozima, valja prihvatiti prvi žalbeni razlog i ukinuti pobijano rješenje.

O dopuštenosti tužbe pred Općim sudom

- 30 U skladu s člankom 61. prvim stavkom drugom rečenicom Statuta Suda Europske unije, Sud u slučaju ukidanja odluke Općeg suda može sam konačno odlučiti o sporu ako stanje postupka to dopušta.
- 31 Sud u ovom stadiju postupka nije u stanju donijeti odluku o meritumu tužbe podnesene pred Općim sudom, što podrazumijeva ispitivanje činjeničnih pitanja na temelju elemenata koje Opći sud nije ocijenio i o njima se nije raspravljalo pred Sudom (vidjeti u tom smislu presudu od 17. srpnja 2008., Athinaiki Techniki/Komisija, C-521/06 P, EU:C:2008:422, t. 66.).
- 32 Nasuprot tomu, Sud ima dovoljno elemenata potrebnih za donošenje konačne odluke o dopuštenosti tužbe protiv sporne odluke (vidjeti presude od 27. veljače 2014., Stichting Woonpunt i dr./Komisija, C-132/12 P, EU:C:2014:100, t. 66.).
- 33 Što se tiče, kao prvo, računanja roka za podnošenje tužbe, Parlament je u ovom slučaju smatrao da, ako zastupnik u Europskom parlamentu odluči osporavati odluku u žalbenom postupku u smislu članka 72. Provedbenih mjera za Statut, on protiv te odluke više ne može pokrenuti sudski postupak, nego mora pobijati odluku Predsjedništva o odbijanju žalbe.
- 34 Međutim, kao što to proizlazi iz točke 26. ove presude, neobveznost ili obveznost upravnog postupka pravne zaštite ne utječe ni na činjenicu da je prethodni upravni postupak oblik predsudskog postupka ni na pravo zainteresirane osobe da u bilo kojem trenutku pokrene sudski postupak.
- 35 Zato se, osobito vodeći računa o pravu na djelotvornu sudsku zaštitu zajamčenom člankom 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, ne može smatrati da pokretanje žalbenog postupka u smislu članka 72. Provedbenih mjera za Statut utječe na pravo na djelotvornu sudsku zaštitu protiv sporne odluke.
- 36 Nadalje, valja podsjetiti da je, u okviru žalbenog postupka predviđenog člancima 90. i 91. Pravilnika o osoblju za dužnosnike Europske unije, Sud izrazio stajalište prema kojem su žalba u upravnom postupku i njezino izričito ili prešutno odbijanje sastavni dio složenog postupka. U tim okolnostima učinak je sudskog postupka – čak ako je i formalno usmjeren protiv odluke o odbijanju upravne žalbe – pokretanje postupka pred Sudom u pogledu nepovoljnog akta protiv kojeg je bila izjavljena upravna žalba (presuda od 17. siječnja 1989., Vainker/Parlament, 293/87, EU:C:1989:8, t. 7. i 8.).

- 37 Osim toga, Sud je u pogledu Pravilnika o osoblju odlučio da je tužba dopuštena bez obzira na to je li usmjerena protiv same odluke koja je predmet upravne žalbe, protiv odluke o odbijanju te žalbe ili protiv obiju odluka, pod uvjetom da su upravna žalba i tužba podnesene u rokovima koji su propisani navedenim člancima (presude od 26. siječnja 1989., Koutchoumoff/Komisija, 224/87, EU:C:1989:38, t. 7. i od 10. ožujka 1989., Del Plato/Komisija, 126/87, EU:C:1989:115, t. 9.).
- 38 Međutim, u skladu s načelom postupovne ekonomije, sud može odlučiti da nije potrebno posebno odlučivati o zahtjevu usmjerenom protiv odluke o odbijanju upravne žalbe ako utvrdi da nema samostalan sadržaj, već da je zapravo isti kao i onaj upućen protiv odluke protiv koje je izjavljena upravna žalba (vidjeti u tom smislu presudu od 17. siječnja 1989., Vainker/Parlament, 293/87, EU:C:1989:8, t. 7. do 9.).
- 39 To osobito može biti slučaj ako sud utvrdi da odluka o odbijanju upravne žalbe, uključujući i slučajeve kada je implicitna, samo potvrđuje odluku protiv koje je izjavljena upravna žalba i da stoga poništenje odluke o odbijanju žalbe uopće ne proizvodi učinak na pravnu situaciju zainteresirane osobe koji bi se razlikovao od učinka poništenja odluke protiv koje je izjavljena ta ista žalba.
- 40 Kao što je to nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 40. svojeg mišljenja, ta ista razmatranja primjenjuju se i u okviru žalbenog postupka predviđenog u korist zastupnika u Europskom parlamentu, u skladu s člankom 72. Provedbenih mjera za Statut.
- 41 Slijedom toga, Opći sud pogriješio je kada je odbacio tužbu osobe LL kao očito nedopuštenu zbog nepravodobnosti, smatrajući da je rok za podnošenje tužbe za poništenje počeo teći od sporne odluke, a ne od odluke Predsjedništva.
- 42 Naime, s jedne strane, kao što to proizlazi iz elemenata podnesenih Sudu, osobito na raspravi, tužitelj je samo ukratko obaviješten o odbijanju svojih žalbi protiv odluke kvestora i odluke Predsjedništva, s obzirom na to da te odluke, koje su samo potvrdile spornu odluku, nisu promijenile njegovu pravnu situaciju u odnosu na onu koja proizlazi iz sporne odluke.
- 43 S druge strane, uzimajući u obzir razmatranja izložena u točkama 34. i 35. ove presude, treba utvrditi da je rok za podnošenje tužiteljeve tužbe za poništenje počeo teći tek od dana dostave odluke Predsjedništva kojom je zaključen žalbeni postupak iz članka 72. Provedbenih mjera za Statut.
- 44 U svakom slučaju, iz tužbe kojom je pokrenuo postupak pred Općim sudom proizlazi da je tužitelj obuhvatio odluke kvestora i Predsjedništva.
- 45 Na drugom mjestu, što se tiče dostave odluke Predsjedništva, valja podsjetiti, kao prvo, da se na temelju članka 297. stavka 2. trećeg podstavka UFEU-a odluke u kojima je određeno komu su upućene priopćuju onima kojima su upućene i proizvode učinke od tog priopćenja, pri čemu ta odredba ne definira pojam „obavijesti”.
- 46 Kao što je to nezavisni odvjetnik naveo u točki 59. svojeg mišljenja, u toj je odredbi utvrđeno načelo pravne sigurnosti, prema kojem se na prava i obveze koje proizlaze iz pojedinačnog upravnog akta ne može pozivati protiv njegova primatelja dok on o njemu nije uredno obaviješten.
- 47 Kao drugo, na temelju članka 263. šestog stavka UFEU-a, tužba za poništenje – kada je riječ o aktima koji se moraju dostaviti – mora se podnijeti u roku od dva mjeseca od obavješćivanja tužitelja o tom aktu ili, ako takva obavijest izostane, od dana kada je tužitelj saznao za akt. Kao što je to slučaj s člankom 297. stavkom 2. trećim podstavkom UFEU-a u pogledu pojma „priopćenje”, ni pojam „obavijest” u toj odredbi nije definiran. Taj se rok, u skladu s člankom 60. Poslovnika Općeg suda, produljuje zbog udaljenosti za deset dana.

- 48 Što se tiče pravilnosti dostave akata Unije, Sud je pobliže odredio da je odluka uredno dostavljena, u smislu članka 263. šestog stavka i članka 297. stavka 2. trećeg podstavka UFEU-a, kada je njezin primatelj o njoj obaviješten i može se s njom upoznati (vidjeti u tom smislu presudu od 13. srpnja 1989., Olbrechts/Komisija, 58/88, EU:C:1989:323, t. 10. i rješenje od 2. listopada 2014., Page Protective Services/ESVD, C-501/13 P, neobjavljeno, EU:C:2014:2259, t. 30. i navedenu sudsku praksu).
- 49 Također valja podsjetiti da je na stranci koja se poziva na nepravodobnost tužbe da dokaže od kojeg je dana počeo teći rok za njezino podnošenje (vidjeti u tom smislu presude od 5. lipnja 1980., Belfiore/Komisija, 108/79, EU:C:1980:146, t. 7. i od 17. srpnja 2008., Athinaiki Techniki/Komisija, C-521/06 P, EU:C:2008:422, t. 70. i navedenu sudsku praksu).
- 50 U ovom slučaju Parlament tvrdi da je tužitelj bio obaviješten o odluci Predsjedništva dopisom od 26. lipnja 2015. koji je bio upućen preporučenom pošiljkom s povratnicom, u pogledu koje je belgijska poštanska služba 30. lipnja 2015. ostavila obavijest o prispjeću. Prema Parlamentovu mišljenju, u skladu s nacionalnim pravilima za dostavu pošte, mora se smatrati da je taj dopis bio uredno dostavljen primatelju na dan isteka uobičajenog roka čuvanja od petnaest dana, koji primjenjuje belgijska pošta, s obzirom na to da žalitelj taj dopis nije preuzeo u tom roku.
- 51 S tim u vezi, nesporno je da žalitelj nije primio predmetni dopis, s obzirom na to da je on vraćen pošiljatelju a da ga žalitelj nije preuzeo.
- 52 Međutim, uz svoju poštansku adresu, žalitelj je u žalbi naveo i adresu e-pošte na koju je 10. rujna 2015. primio poruku e-pošte službenika Parlamenta, kojoj je bila priložena, među ostalim, i odluka Predsjedništva. Tužitelj je odmah potvrdio primitak te poruke e-pošte.
- 53 Stoga je Parlament pogrešno tvrdio da je u ovom slučaju dostava obavljena isključivo slanjem preporučenog pisma, iako ono nije preuzeto u roku koji je odredila belgijska poštanska služba.
- 54 Isto tako, nije relevantna činjenica na koju se poziva Parlament, da je predmetni dopis bio dostavljen na žaliteljevu belgijsku adresu navedenu u žalbi, a da nije obavijestio Parlament o preseljenju u zemlju podrijetla i da nije dogovorio prosljeđivanje pošte na svoju novu adresu, i to tim više što – čak ako se i pretpostavi da postoji obveza priopćavanja promjene adrese – pravne posljedice u vezi s takvim propustom nisu definirane.
- 55 Naime, u ovom predmetu valja smatrati da je Parlament spornu odluku također dostavio porukom e-pošte od 10. rujna 2015. pa je u odnosu na tužitelja rok od dva mjeseca i deset dana mogao početi teći tek kada je u potpunosti saznao za tu odluku.
- 56 Budući da Parlament nije pružio dokaz da je tužitelj bio potpuno svjestan sporne odluke prije primitka navedene poruke e-pošte, rok od dva mjeseca i deset dana počeo je teći tek 10. rujna 2015. Slijedom toga, tužba u prvom stupnju, podnesena 4. studenoga 2015., nije nepravodobna.

Troškovi

- 57 Budući da se predmet vraća Općem sudu na ponovno odlučivanje, o troškovima ovog žalbenog postupka odlučit će se naknadno.

Slijedom navedenog, Sud (peto vijeće) proglašava i presuđuje:

- 1. Ukida se rješenje Općeg suda Europske unije od 19. travnja 2016., LL/Parlament (T-615/15, neobjavljeno, EU:T:2016:432).**
- 2. Predmet se upućuje Općem sudu Europske unije radi donošenja odluke o meritumu.**

3. O troškovima će se odlučiti naknadno.

Potpisi